

Sygn. akt: I C 405/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Pręcerek
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Rogucka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2019 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda R. W. kwotę (...) zł ((...)) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty (...)zł od dnia (...) r. do dnia zapłaty,

- od kwoty (...)zł od dnia (...)r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda R. W. kwotę (...) zł ((...)) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego wL. W. od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwotę (...) zł ((...)) tytułem zwrotu wydatków za opinię biegłego oraz kwotę (...) zł ((...)) tytułem zwrotu nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt I C 405/18

UZASADNIENIE

Powód R. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty (...)zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: (...) zł od dnia (...) r. do dnia zapłaty oraz(...)zł od dnia (...) r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu (...) r. w kolizji drogowej został uszkodzony samochód powoda marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia posiadał polisę OC pozwanego. W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę (...) zł. Powód nie zgadzając się z wysokością odszkodowania zlecił wyliczenie kosztów naprawy pojazdu prywatnemu rzeczoznawcy samochodowemu, który określił koszt naprawy pojazdu na kwotę (...) zł. Pozwany, pomimo wezwania do zapłaty, nie wypłacił powodowi

pełnego odszkodowania. Na dochodzoną przez powoda kwotę składa się kwota częściowego odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu oraz kwota 500 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy samochodowego.

Pozwany (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (zwany dalej: (...) SA) wniósł o oddalenie powództwa w całości negując roszczenie co do wyrskości. Pozwany podniósł, że dochodzona pozwem kwota przekracza zakres rzeczywistej szkody i należnego odszkodowania. Pozwany podniósł również, że wysokość należnego odszkodowania w przypadkach pojazdów kilkuletnich, nie objętych gwarancją producenta, nie można przyjąć, aby właściwa naprawę pojazdu zapewniała tylko autoryzowana stacja obsługi samochodów danej marki.

Powód pismem z dnia (...) r. rozszerzył powództwo o kwotę(...) zł wnosząc o zasądzenie na jego rzecz kwoty (...) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty (...) zł od dnia (...) r. do dnia zapłaty oraz od kwoty (...) zł od dnia (...) r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. W. jest właścicielem pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 06.02.2018 r. opisany wyżej pojazd uczestniczył w kolizji drogowej. Sprawca zdarzenia M. S. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

(okoliczności niesporne)

Powód zgłosił szkodę u pozwanego (...) r. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i po zapoznaniu się z zakresem uszkodzeń i kwalifikacją naprawy wydał w dniu (...) r. decyzję przyznającą odszkodowanie na kwotę (...) zł.

Powód nie zgadzając się z decyzją powoda zlecił prywatnemu rzeczoznawcy samochodowemu wyliczenie realnych kosztów naprawy jego pojazdu. Rzeczoznawca wyliczył, że koszty naprawy wynoszą (...) zł. Za zleconą ekspertyzę powód zapłacił (...) zł.

Powód pismem z dnia (...) r. wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwoty (...) zł tytułem zwrotu kosztów poniesionej opinii prywatnej- w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwany odebrał wezwania w dniu (...) r. Pozwany nie wypłacił zgłoszonego odszkodowania.

Na skutek zdarzenia z dnia (...) r. w pojeździe powoda uległy uszkodzeniu: błotnik przedni prawy, zakończenie tłumika końcowego, zderzak tylny i przedni, tablica rejestracyjna tylna i przednia wraz ze wzmocnieniem tablic rejestracyjnych, krata powietrza przednia środkowa, osłona zderzaka przedniego, wspornik zderzaka przedniego, krata wylotu powietrza, zamocowanie górne reflektora prawego, nadkole przednie prawe, wspornik zamka przedniego, spoiler zderzaka tylnego, głowica kulowa zaczepu przyczepy. Części wymagające wymianie to zderzak tylny i przedni, krata wylotu powietrza, wspornik zderzaka przedniego, nadkole przednie prawe, wspornik zamka przedniego, głowica kulowa zaczepu przyczepy, tablic rejestracyjnych wraz ze wzmocnieniem, spoiler zderzaka i zamocowanie reflektora prawego. Natomiast elementy wchodzące w skład zestawów mocowań zderzaka przedniego, zderzaka tylnego oraz błotnika przedniego prawego wymagały wymiany na nowe, ponieważ producent pojazdu nie przewidział ponowny montaż tych części po ich zdemontowaniu. Wartość napraw koniecznych do przeprowadzenia w pojeździe powoda umożliwiających przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi (...) zł. Naprawa pojazdu przy użyciu wyłącznie części jakości O stosowanych na linii montażowej podczas produkcji pojazdu, z których został pojazd powoda zbudowany, przywróci pojazd do stanu sprzed szkody i nie doprowadzi ani do wzrostu wartości pojazdu ani do jego spadku. Wartość pojazdu wynosi (...) zł. Powód z powodu braku środków finansowych naprawił pojazd jedynie powierzchownie za kwotę otrzymaną od pozwanego i następnie odsprzedał pojazd informując kupującego, że jest po kolizji i stąd taniej odsprzedaje pojazd. Kupujący miał dokonać jego dalszych napraw.

(dowód: wycena szkody w pojeździe k.9-13; decyzja z dnia (...) r. k. 14; prywatna wycena rzeczoznawcy samochodowego k. 18; faktura za opracowanie opinii k. 19; wezwanie do zapłaty wraz z wydrukiem doręczenia k. 20-23; akta szkody- płyta CD koperta k. 147; opinia biegłego sądowego M. P. – k. 58-77 i k. 95-105; przesłuchanie powoda k. 122 v. płyta Cd k. 123.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach szkody, których rzetelność i wiarygodność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oparł się również na opinii biegłego M. P., która to opinia mogła służyć czynieniu ustaleń faktycznych w sprawie, a nadto na przesłuchaniu powoda.

Z opinii biegłego M. P. wynika jednoznacznie jakie elementy uległy uszkodzeniu podlegają wyminie, a jakie nie z uwagi na brak uwzględnienia tego przez producenta pojazdu. Biegły w sposób szeroki i logiczny wytłumaczył jakie stawki za robocizogodzinę przyjął oraz dlaczego należy przyjąć naprawę z użyciem części oznaczonych jako O. Wskazał, że naprawa samochodu przy użyciu wyłącznie części jakości O stosowanych na linii montażowej podczas produkcji pojazdu, z których został pojazd powoda zbudowany, przywróci pojazd do stanu sprzed szkody i nie doprowadzi ani do wzrostu wartości pojazdu ani do jego spadku. Zważenia wymaga, że biegły również wskazał, iż naprawa pojazdu powoda w serwisach bez autoryzacji producenta lub bez audytu technologicznego nie jest prawidłowa z względu na brak kabin lakierniczych spełniających aktualne przepisy m.in. ochrony środowiska, brak wyszkolonej załogi oraz odpowiedniej klasy wyposażenia warsztatowego, dostępu do technologii stosowanej przez producenta pojazdu. Sąd uznał, że opinia biegłego M. P. była jasna i logiczna. Biegły obszernie odniósł się do stawianej tezy, wyjaśnił swój tok rozumowania, przyjęte założenia. Sąd oparł się zatem na niej przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Istotnym jest, że opinia ta w ostateczności nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Tym samym zarzut pozwanego, że kilkuletni samochód nie wymaga naprawy tylko w autoryzowanych stacjach obsługi samochodów danej marki S. uznał za niezasadny.

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, wskazać należy, że stosownie do art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Paragraf 4 cytowanego artykułu stanowi zaś, że uprawniony do odszkodowania może go dochodzić bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Uzupełnieniem tej regulacji w odniesieniu do odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych są przepisy ustawy z dnia (...) r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) (...), a w szczególności jej art. 34 ust. 1., który precyzuje, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia nie była kwestionowana, a jej podstawą był art. 435 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Pozwany twierdził, że okolicznością istotną przy ustalaniu wysokości należnego powodowi odszkodowania jest to, czy pojazd został naprawiony. Jest to stanowisko błędne. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia (...) r., sygn. akt (...), roszczenie uprawnionego i odpowiadający mu obowiązek ubezpieczyciela naprawienia szkody powstają z chwilą wyrządzenia szkody, tj. z chwilą nastąpienia wypadku komunikacyjnego w razie pojawienia się

przesłanek przewidzianych w art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest więc uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody, ustalonej w sposób przewidziany prawem (art. 363 § 2 i art. 361 § 1 k.c.). Należy zatem wyraźnie odróżnić moment powstania obowiązku naprawienia szkody od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu). Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości odszkodowania ubezpieczeniowego przysługującego poszkodowanemu, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, który pojawił się w majątku poszkodowanego w wyniku wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi wartości sprzed wypadku.

Ponadto zasługiwało na uwzględnienie żądanie powództwa w zakresie zwrotu kwoty(...) zł poniesionej przez powoda na wykonanie prywatnej kalkulacji szkody w pojeździe. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. W ocenie Sądu warunki te zostały spełnione, albowiem był to jedyny sposób dla powoda do ustalenia rzeczywistego rozmiaru jego szkody.

Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (zob. uchwały z dnia (...) r., (...), poz. (...) r., (...), (...) oraz wyrok z dnia (...)r., (...), nie publ.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Sąd Najwyższy dodatkowo podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 k.c. Powstaje więc konieczność sięgnięcia do ogólnych reguł k.c. odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do art. 361 k.c. Przepis ten wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, ale jednocześnie należy z niego wyprowadzać zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody.

Podobne stanowisko wyrażane jest w doktrynie, w której również podkreśla się, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i prawie cywilnym powoduje, iż przy ustalaniu szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej można kierować się ogólnymi zasadami przyznawania odszkodowania. Szkada majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę (...) zł.

Odnosząc się do daty wymagalności roszczenia odsetkowego, wskazać należy, że termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń (niezależnie od tego czy jest to zadośćuczynienie, czy odszkodowanie), z upływem którego aktualizuje się możliwość żądania odsetek karnych, jest jednoznacznie określony w przepisach (art. 817 § 1 i 2 k.c. w odniesieniu do zadośćuczynienia, art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)) w odniesieniu do odszkodowania). Nie jest powiązany z datą wyrokowania (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia (...) r. , (...)), ale jest oznaczony w dniach. Podkreślić przy tym należy, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż 30 dni może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo

wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia (...)).

W niniejszej sprawie ubezpieczyciel nie powołał się na przeszkody w ustaleniu wysokości odszkodowania, a o ich istnieniu nie świadczą dokumenty zgromadzone w toku postępowania likwidacyjnego. Szkoda została zgłoszona w dniu (...)r. (okoliczność niekwestionowana przez pozwanego) a zatem żądanie zasądzenia odsetek od kwoty (...) zł od dnia (...) r. jest w pełni uzasadnione.

W ocenie Sądu w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty (...) zł od dnia (...) r. również należało uwzględnić. Pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty tej kwoty (...) r. gdzie określono mu termin 7 dni na spełnienie żądania. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie po upływie wskazanego wyżej terminu, tj. od (...).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powód wygrał proces zatem należało na jego rzecz zasądzić całość poniesionych przez niego kosztów procesu. Powód poniósł koszty w wysokości (...) zł, tj. ((...))zł kosztów zastępstwa procesowego, (...) zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, (...) zł opłaty sądowej.

O nieopłaconych kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 i ust 2 pkt 1 ustawy z dnia (...) r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. W toku postępowania Skarb Państwa opłacił wydatki za opinię biegłego w łącznej wysokości (...) zł. Ponadto od rozszerzonego powództwa należało pobrać kwotę (...) zł opłaty sądowej (opłata ta nie została pobrana od powoda). Z tych względów w punkcie 3 nakazano pobrać od strony przegrywającej- pozwanego wskazane wyżej koszty sądowe.

SSR Agnieszka Pręcerek